

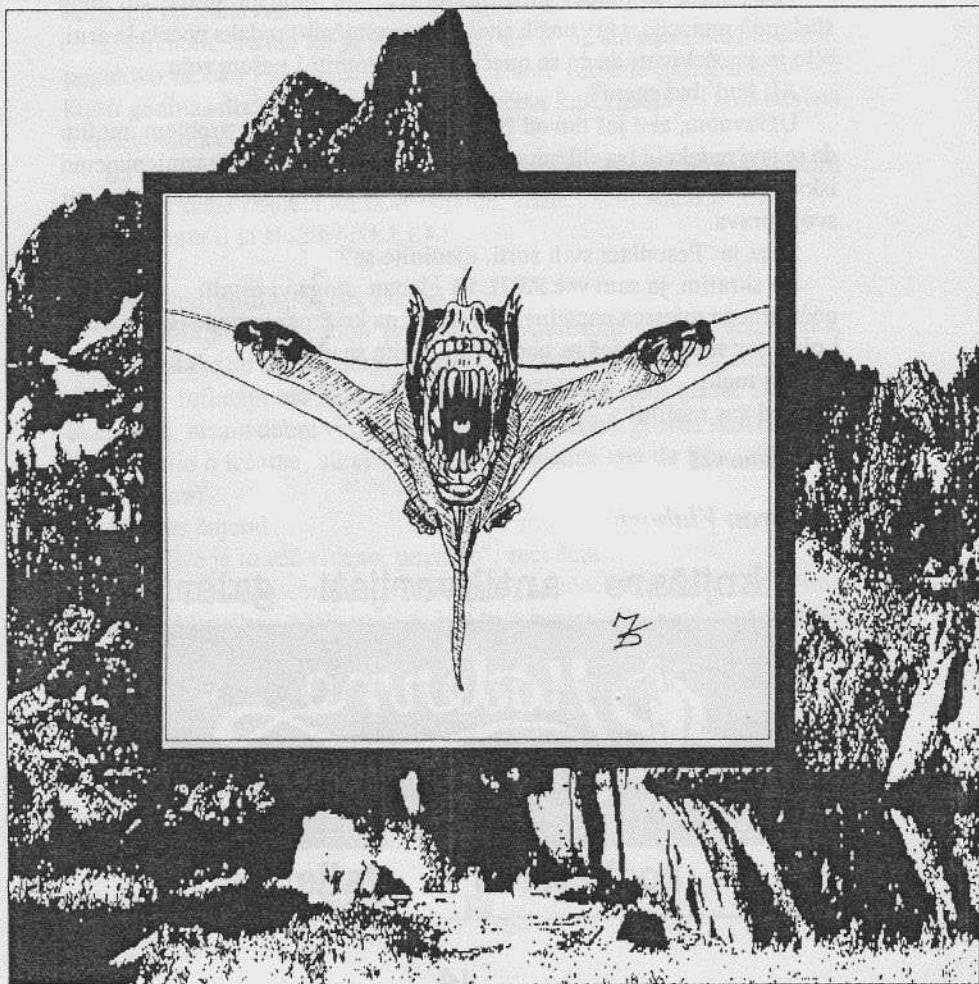
INC.

PARSEK

SVIBANJ 94.

BROJ 54

predstavlja

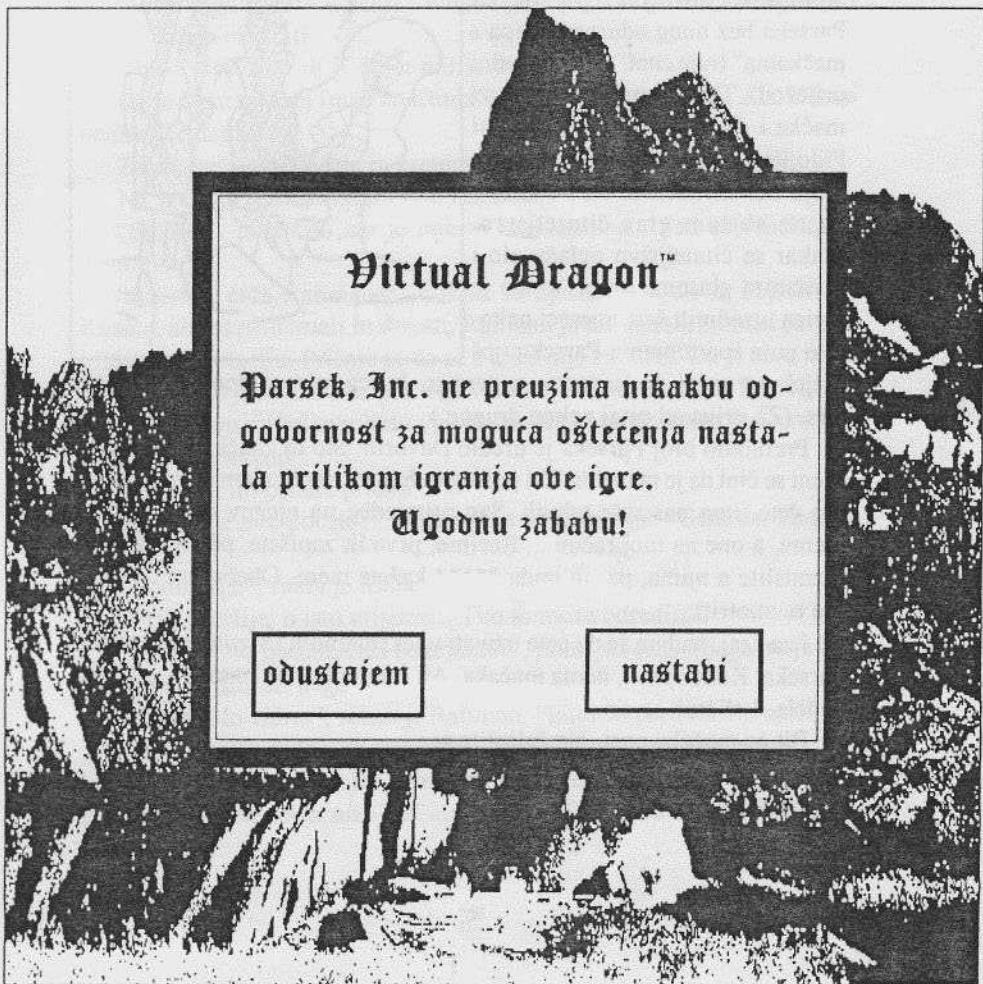
INC.

PARSEK

BROJ 54

SVIBANJ 94.

predstavlja

(! - op. ur.)

Još jedna prilika da pokraj svoje slike progovorim par riječi. Podsjeca li vas to na nekog? Meni podsjeća. Slika bi mogla biti i bolja (odnosno, na njoj bi mogla biti neka zanosna žena 90-55-93, ali eto ...), no ovdje nije riječ o slici. Riječ je o sadržaju Parseka. Na primjer, hvalio mi se Jurac da je sebi "osigurao muzejski primjerak Parseka bez onog odurnog stripa s mačkama" (nije citat, nego slobodni prijevod). Tko je Jurici kriv da mrzi mačke i da bi mu ime trebalo biti Fido ili Floki? No, dobro. U ovom broju nema mačaka, da ne kažete da ne slušam glas čitateljstva. Makar se čitateljstvo oglašavalo i Juričinim glasom. Inače, to što je Jurica u zadnjih šest mjeseci nekoliko puta spominjan u Parseku, još uvijek ne znači da je postao superstar. Jurica, please don't put on the airs. (Za prijevod pitaj nekog drugog.)

Prethodni broj Parseka je uredio Davorin. Što to znači pitajte njega. Meni se čini da je mazohistički podlegao želji za trapljenjem i ispaštanjem. Što ćete, ima nas više takvih. Sve primjedbe na njegov račun uputite njemu, a one na moj račun ... Recimo, prvo ih zapišete, pa DOOOBRO razmislite o njima, pa ih onda ***** kažete meni. Obećavam da će ih sve razmotriti.

I za kraj, nadam se da ćete uživati u tekstuualnom i vizualnom izgledu Parseka. Kako rekoh, nema mačaka. Ali ima nekakvih pasa. I brodova. I andela. I sličnih stvari.

Bit će mačaka opet. Ne žalostite se.

Vlatko Jurić-Kokić

Dio drugi, glava četvrta

NIRVANA

"Nekada davno, davno...", rekla je Maja.

Gledala je kroz prozor. Vani je padala kiša. Pomislila je na Lidiju i kako je ona sada sigurno u dekadi vode. Ako i u njezinu svijetu pada kiša.

Iza njezinih leda, za stolom, Josip i Pavao su se gurali u napregnutoj težini. Samo je njezina prisutnost sprečavala otvoreni sukob.

"Da, bako, što se dogodilo?", Pavao se barem pretvarao da sluša.

Bako? Zaista, Maja je bila starica i pričala je bajke svojim neodgojenim unucima. U zadnje vrijeme ju je ta činjenica iznenadivala.

"Bilo je jako puno ljudi. Jako, jako puno."

"Više nego u našem selu?" Pavlov glas je odavao fizički napor, ali nije se htjela okretati.

"Puno više. Bilo ih je deset milijardi."

Da je djeci taj broj imao značenja, sigurno bi se pobunila. Ali, bila su neuka vremena.

Začulo se zvono. Maja je krenula otvoriti. Dječaci su se umirili.

Na vratima je stajao Rahman. Pokisao.

"Sjedni!", pokazala mu je mjesto kraj kamina. "Sad će vrući čaj s rumom."

"Aaaaaaa, čića Rahmane!", vikali su dječaci i htjeli se objesiti na Kusića, ali još nisu imali hrabrosti. Rahman je bio čudak, šumski čovjek, i imao je reputaciju. Pričalo se da se s njim nije za šaliti. Da je ubio i više od jednog čovjeka. Da ima psa koji vukove jede za doručak. Da vrijeme provodi u lovnu na brlavu ludu vjevericu i da je ta vjeverica jednom bila bog. Nekada davno...

"Baš sam im počela pričati..."

"...kako je sve počelo?", nadovezao se Rahman. "Genesis, Hidžra, Ragnarok...?"

"I ono prije", rekla je Maja.

"Prije, poslije, u isto vrijeme... Tko to može odrediti?"

"Kako je sve počelo, čića Rahmane?", pitao je Josip. Njega im je bilo zanimljivije slušati nego nju.

"Kako ja to vidim", rekao je Rahman, "ljudi su prvo razbili atom. To je već bilo dosta gadno jer su na atomima bila utemeljena sva tijela. Ali to još nije bilo presudno jer je ostala čvrsta veza prostora i vremena, na nekoj razini još dosta nižoj od atoma. Onda su ljudi razbili i taj čvor.

Zapravo, razbili su prostor, vrijeme im je bilo još malo van dohvata. Sve bi vam to puno bolje mogao objasniti moj prijatelj Šućro."

"Što radi Šućro?", pitala je Maja.

"Otišao je gore. Dva' estšesto, dva' estsedmo stoljeće. Možda i više. Haj-teh, kiber, ultra, ekstra, i tako dalje. Fantastični specijalni efekti. Putuju na zvijezde, neka fora sa zakriviljenosću prostora. Jedan od nesvjesnih univerzuma, Prometeja pamte samo iz grčkih mitova."

"Čiča Rahmane, tko je Prometej?"

"Bog. A postojao je i prije jedan bog koji se isto tako zvao."

"Pa zar nije Revolveraš ubio sve bogove, čiča Rahmane?"

"Čiča Rahmane, jesli li i ti bog?"

"Ne", rekao je Kusić. "Ja sam šaman."

"Dosta", rekla je Maja, "Na spavanje!"

Klinci su se bunili, ali ubrzo su bili u krevetu. Čaj je bio gotov. Vani je pala noć.

Maja je sjela kraj Rahmana i zagledala se u vatru.

"Čiji je to svemir?", pitala je.

"Onaj u kojem je Šućro?"

"Da."

"Pojma nemam. U početku je vjerojatno bio Amerov. On je prvi počeo s izgradnjom. Neko vrijeme mu je Prometejevo društvo konkuriralo, dok ih nije Revolveraš sredio, kao što to već i tvoji unuci znaju. Ali kasnije se pokazalo da je promjena puno osnovnija od područja kontrole jednog konstrukta ili programa. Svi su počeli raditi svoje svjetove. I ti svjetovi su se povezali. Jazovi još postoje, prepostavljam da će zauvijek postojati, ali veze su sve čvršće i sve brojnije. Još malo pa će to biti jedan svijet. Bit će kao što je i bilo."

"Još malo? O kojem to vremenu govorиш? O čijem to vremenu govorиш?"

Rahman na to nije ništa rekao. Nije ni očekivala. Što će biti, već jest, samo ne na mjestu koje se zove Sadašnjost već na mjestu koje se zove Budućnost. Izgleda da nam je vrijeme na dohvatu ruke. Razbijmo ga!

"Što radiš, Rahmane?"

"Ganjam Zagiju. Znaš to."

"Što ti je skrivila luda vjeverica?"

"Pa i to znaš. Zatvorila me u mrežu nakon promjene, kada je bila Bog. Pojma nemaš što mi je tamo radila dok me ti nisi izvodila. A Revolveraš je rekao da može živjeti i bez njezinog skalpa."

"Ali to je bilo prije trideset godina!"

Rahman ju je iznenadeno pogledao. "Gubiš se, Majo. Meni je prošla jedna godina."

Sada se ona zabezecknula.

"Godina! Jednom si mi rekao, a i to je bilo prokleto davno, da ti je prošlošć godina od promjene. Mislim da je to bilo u vrijeme kada je i meni prošlo šest godina."

"Moguće. Izgleda da će u svojoj budućnosti posjetiti tvoju prošlost."

Sad su oboje bili začudenici. Godina dana od promjene, mislila je Maja.

"Trideset godina", rekao je Rahman, "gradiš ovaj svoj mali svijet?"

"Da."

"Zašto?"

"Što radi Lidija?"

"Četiri svijeta. Nije teško pogoditi. Svijet vatre, svijet vode, svijet zemlje i svijet zraka. Dobro ih je izgradila. Fantastični pejsaži, dobra atmosfera, posvuda bajkovita bića."

"A Revolveraš?"

"Ispala je nesretna ljubavna priča. Poslije Armagedona su tisuće preživjelih Revolvereraša došle k Lidiji. Izgleda da se više nije znalo koji je originalan, a nisu se mogli, a ni željeli sakupiti u jednoga. Lidija je popizdila kada je vidjela koliko ih ima i dala im svima nogu. I svaki Revolveraš si je izgradio svijet smrti i sada se čeka da svi poginu osim jednog. Kada preostane samo jedan doći će ponovo k Lidiji. Dobro im ide. Zadnji put kada sam provjerio bilo ih je još nekoliko stotina."

To je ljubav, pomislila je Maja. Ili parodija.

"Zar te ne zanima što radi Braut?"

"Pretpostavljam da se i on zaputio u budućnost, tamo gdje informacije dobro radaju."

"On je —"

"Znaš li što radim ovdje trideset godina, Rahmane?" Pogledala ga je. Rahman je odmahnuo glavom.

"Tražim sebe."

"Odmori se malo. Sakupi ovaj svijet u biser, ako ti je bitan. Stavi ga na lančić i nosi oko vrata, tako da mu se uvijek može vratiti. I potraži se negdje drugdje."

"Možda bih i mogla," rekla je Maja.

Raširila je ruke, obuhvativši svoj svijet i skupila ga u biser, na lančiću oko njezinog vrata.

"Oh!" Bila je mlada. Bila je onakva kakava je bila nakon promjene.

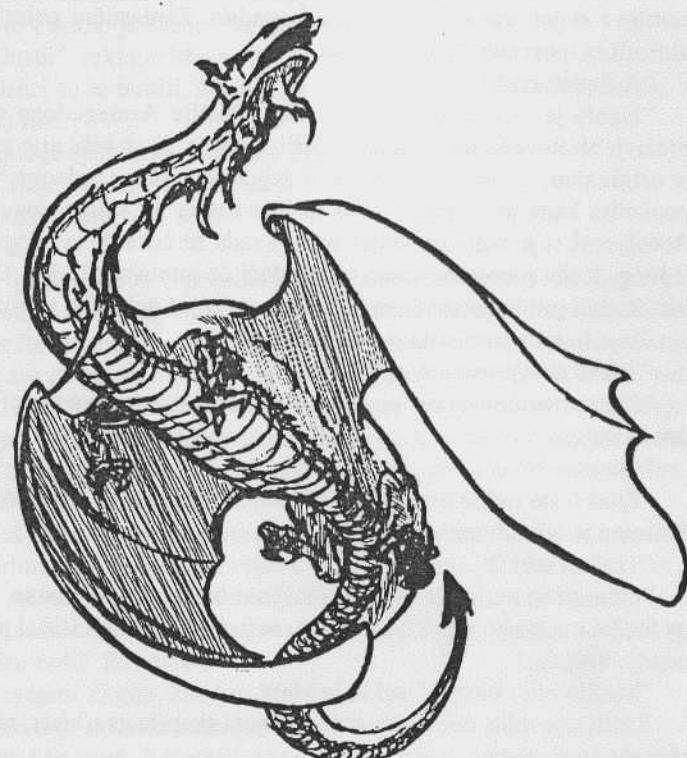
Odjednom se osjećala jako lagano i slobodno.

"Kuda ćemo?", upitao je Rahman, "Neki od postojećih svjetova ili da kreiramo jedan?"

"Ne znam hoću li znati."

"Nije teško. Brzo ćes naučiti."

Goran Konvični

5

STARI PRIJATELJ U NOVOM RUHU

(Dan Simmons: "Pad Hyperiona"; izdanje "Izvora", Zagreb 1994.)

Nekada davno, u ono doba kad su križari išli u ratove, a ja počinjao čitati sajensfikšn, SF romani (najčešće oni iz biblioteke "Kentaur") bili su sjajni, nešto najbolje što se po knjižnicama moglo naći. Iz više razloga: imali su ideja, mašte, likova, zabavljali i završavali su sretno, s nadom. Uz to, bili su i tanki.

Kasnije su se stvari malo promjenile. "Kentaur" je pomalo potrošio kremu prošlih desetljeća i više nismo dobijali samo najbolje pa nam je, u podsvijesti i protiv svake logike, ostala impresija da se "SF pokvario". Što, dakako, nije bila istina, već smo samo mi razmaženi morali malo i sami prosijavati. A, da bi prosijavanje bilo malo teže romani su iz godine u godinu krupnjali (ne zovite me romanom!).

Svi mi znamo (floskula koja hoće reći da se Macanu ne kopa po dokumentaciji) ekonomski i ostale razloge koje su od prosječnog SF romana šezdesetih na njegovih dvjesto-tristo kartica doveli do njegovog, i trostruko korputentnijeg, potomka iz kasnih osamdesetih. Pa što?, upitat ćete, kad je knjiga bila dobra i tako nam je bilo žao kad je završavala, sad je bar možemo čitati duže. Nda, kad bi barem bilo da je triput deblja knjiga i triputa bolja, ali... Ali, nove strane najčešće su samo prazne strane. Sa slovima na njima, ali prazne. I, {to je najgore, tu se ne staje. Od ideja koje su davale jednu knjigu danas nam nastaju ne jedan već po tri mamatalna toma.

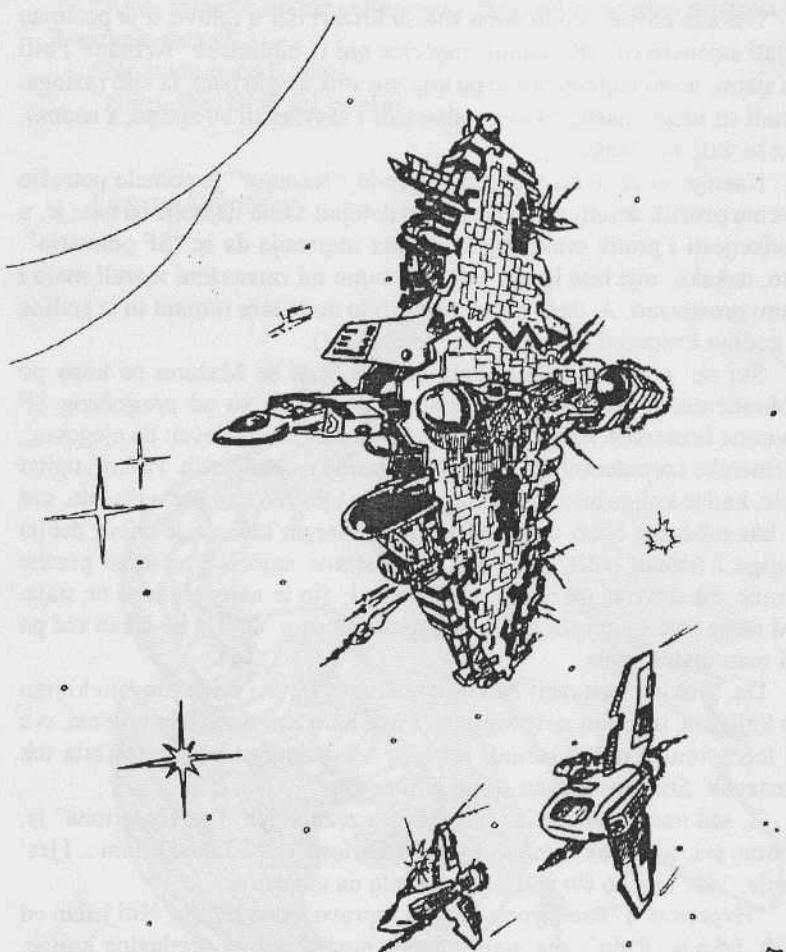
Da, prokleti nastavci! Navlače te i tvojoj navici onda prodaju knjigu za knjigom, trilogiju za trilogijom. I dok nam trotomci jedu vrijeme, sve je teže pronaći dobar serijal, još teže dobru knjigu koja ne bi bila tek nastavak. Srećom, imamo Dana Simmonsa.

E, sad naravno izgleda da se Macan zeznuo jer "Pad Hyperiona" je, znamo svi, nastavak Simmonsova "Hyperiona". Jel' tako? Mmm... I jes' i nije. Više nije no što jest. Bolje bi bilo da objasnim:

"Hyperion" i "Pad Hyperiona" su zapravo jedna knjiga. Niti jedan od njih, iako u "Padu" ima malo nužnog prepričavanja prethodne knjige, ne stoji kao samostalna cjelina - tek zajedno daju cjelovito djelo. A zašto je ta cjelina razbijana? Volio bih vjerovati da to nije samo zbog toga što su Simmonsu trebale pare od prve knjige da bi radio na drugoj, zato što bi roman u jednoj knjizi bio predebeo ili zato što su izdavači pokušali kamuflirati samostojćeće djelo kao serijal. Volio bih vjerovati da je iza

6

|

svega bila kreativna odluka - napraviti dva romana od jednoga zato da bi se oprobala dva pristupa, da bi teza "Hyperiona" u "Padu" dobila svoju antitezu.

Neke su razlike/suprotnosti očite već od prve. "Hyperion" je, na primjer, mozaičko djelo sastavljeno od više priča koje se preklapaju da bi nam prikazale cjelinu dok je "Pad" roman paralelnih radnji, ali linearna

toka. Ali te su razlike površinske dok je ona suštinska u tome da je ono najbolje u prvoj knizi u drugoj svjesno potisnuto dok je ono najbolje iz druge u prvoj bilo jedva zamjetno.

"Hyperion", sjećate li se, opisivao sam kao niz Simmonsovih varijacija na poznate i drage SF teme, teme u kojima je, prepričavajući nam poznato, Simmons mogao blistati stilom. U "Padu", taj je stil potisnut. Simmons i dalje piše dobro, ali njegovo je pisanje zasjenjeno njegovim slikama, dogadajima, idejama. "Hyperion" je bio KAKO, "Pad" je ŠTO.

Kao i dobrim nam i dragim stariim SF romanima, Simmonsu uspijevaju mnoge stvari. On stvara krasne slike, poput one s rijekom (pauza dok Macan ide po knjigu da provjeri ime) Tethys, jedinom rijekom koja, uz pomoć dalekobacača (trenutačnih prijenosnika), istovremeno teče na svih dvije stotine svijetova Hegemonije čovjeka ili one s plovidbom kroz zvijezde, a opet čamcem, a opet vodom. Simmons koristi cijeli rekvizitarij zajamčenih osiguravatelja uzbudjenja: svi mu likovi imaju sikrit edžendas, sve se izvrne i do kraja romana ništa nije kako nam se činilo na početku, prijatelji postaju neprijatelji, pošasti pijuni, rješenje zagonetke pokaže se kao nešto što nam je svima bilo pred očima i, konačno, svemir propadne da bi se ponovo rodio i svatko dočeka kraj prema zasluzi.

"Pad Hyperiona" me iznenadio jer sam, nakon "Hyperiona" od Simmonsa očekivao sve drugo samo ne klasičnu spejs operu s Krst dragim motivima junaka o čijim djelima ovise smjer povijesti, motivima ksenofobije i neizvjesnosti opstanka čovječanstva. Nisam očekivao, "Hyperion" me nije pripremio, ni tako apsolutno sretan kraj (Tko je ono rekao da nije literatura ako sretno završi? Tko je rekao suprotno?). "Pad Hyperiona" iznenadio me, dakle, dvostruko: jer je bio klasičan, dobar, stari SF, a opet napisan danas i tako dobro.

Dan Simmonsovou dvotomnu knjigu preporučam, zato svakome, pogotovo svakome tko voli SF, a umaraju ga serije. Ima svašta unutra: putovanja kroz vrijeme, mogućih budućnosti, kiberspejsa, klonova, religije, mistike, filozofije, pustolovine, smijeha i suza. Kao i druge drage knjige ima ideja, likova, mašte, zabavlja nas i završava sretno. Jedino što nije tanak, al' - ježi ga! - ne možeš imati sve.

Darko Macan

VIJESTI VIJESTI VIJESTI

Christopher Priest potvrdio glasine: Jim Owsley, pisac DC stripa THE RAY službeno je promijenio ime u 'Christopher Priest', jer 'mislim da zvuči ... COOL'. Tako su ga potpisali na naslovniči prvog broja (svibanj '94.). Naš CP smatra 'prokletno iritantnim da mi ime ukrade jedan pisac' i predložio je DC-u da Owsley ponovo razmisli: 'Ako Jim mora koristiti pseudonim, zašto ne izabere neki STVARNO blesav, kao, recimo, "Harlan Ellison"?'

Carl Sagan je tužio Apple zbog nanošenja nespecificirane štete - NE zbog toga što su nakratko nazvali jedan novi kompjuter 'Sagan', nego što su ga preimenovali (nakon Saganovih pravnih prijetnji) u BGA i pustili glas da to znači 'Bandoglavi astronom' ... a Sagan tvrdi da mu je to donijelo 'mržnju, prezir, ismijavanje i ogovaranje'. Je li 'bandoglav' kleveta? Nije li ova besmislena parnica djelo jednog, recimo, BGA? Samo sudovi mogu odlučiti.

Keith Watson, koji je crtao strip DAN DARE za EAGLE od 1961. do 1967., umro je od raka 9. travnja, u starosti od 58 godina. Njegov je prvi strip bio CAPTAIN CONDOR (LION 1960. - '61.); vratio se DANU DAREU u razdoblju 1989.-'90., a zadnji objavljeni rad mu je bio za THUNDERBIRDS. Visoko su ga cijenili na polju SF ilustracija i stripova.

Dobitnici nagrada PHILIP K. DICK su John M. Ford s romanom GROWING UP WEIGHTLESS i Jack Womack s romanom ELVISSEY.

Nominacije za nagradu BRAM STOKER (sudeći po imenu nagrade i imenima nominiranih romana, riječ je o vampirima i ostalim krvopijama. Tko se prepozna, nek digne ruku - op.ur.): ANNO DRACULA, Kim Newman; DRAWING BLOOD, Poppy Z. Brite; THE SUMMONING, Bentley Little; THE THROAT, Peter Straub.

Engleski SF supatnici

9

JEDNO VEĆE U SFairosu

Rapsoda je boljela glava od diskusije koja nikamo nije vodila. Izabrao je jednu EEG konfiguraciju i priključio joj lagani naboј. Struja je radosno potekla finom mrežom molekularnih vodiča uplenjenih u njegovu kosu i spojenih na 620 akupunktturnih točaka na njegovoj lubanji. Pustio je new age album "Avanture na zelenoj planeti" u subsonik.

SIRÉNE, VOLIMO LI SE MI TO? SJEDIŠ NA POSTOLJU TRI STEPENICE IZNAD NAS, ALI JA SE PENJEM NA DRUGU. NA GLAVI TI JE KRUNA, NE MORAŠ JE SKIDATI. NEKA PADNE KADA UĐEM U TEBE, NEĆE SE RAZBITI.

- Nije problem u tome da nema kvalitetnih otvorenih svjetova, ima ih toliko da stalno moram činiti izbor.

- Uh što ti je teško.

- Teško mi je. Moram odlučiti što će sada, a što kasnije. Nema dobrih indeksa. Svi rade indekse sličnih svjetova, a popisi su i do deset tisuća. Recimo nedavno sam pročitao nekih petnaest postotaka Daxrithininog indeksa vizija solarne civilizacije dvadeset drugog stoljeća.

- Može recenzija za PARSEK?

- Može.

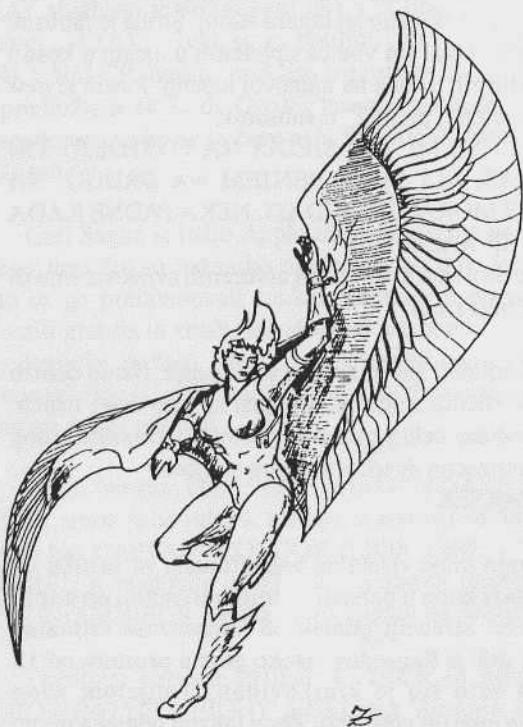
Rapsod i Siréne kreiraju svoje virtualne backgrounde za razliku od Ismena koji u SFairos dolazi samo u personi, i drugih trenutno prisutnih koji svoje skidaju s mreže. Sirénein odmak od konsenzusa virtualne stvarnosti je nekih četiri, dok je Rapsodov visoko gore u prostoru od 12 do 17. Dijelom možda zato što je kratkovidan, a dijelom zbog Escherovskih konstrukcija koje on gore drži. Zbog takvog odmaka mi ne vidimo njegovu virtualnu paralelu, samo po auri koja ga okružuje znamo da ju je donio.

Virtualna konstrukcija svakog našeg okupljanja ovdje u SFairosu je sfera. Sada nas je devet. U bestičinskom stanju sjedimo na različitim točkama sfere promjera dvanaest metara. Pijuckamo sokove i napitke, Lara gricka, Rapsod puši, a Ismen crta figure na papiru. Sferu presijecaju planovi naših virtualnih pozadina. Virtualni konsenzus je plan zajedničkog fokusa, tu se naše gravitacije usuglašavaju približnoj površini. Tu smo otprilike za okruglim stolom, s tim da ispod Ismena i Rapsoda nema poda, a Siréne je tri stepenice iznad nas.

- Je li to ono sa invazijom Capricorna iz Kat'lau sistema na kiberpunk 21. stoljeća, s tim da se umjesto renesanse pojavila Chthulu religija sa živim bogovima?

10

- E baš to!
- Čuo sam za to, to je od ovog ...
- McUrlica.
- Ludnica!

NA DRUGOJ
STEPENICI ULAZIM
U NJENU PARALE-
LU. NAŠE SE PER-
SONE I NJENA VIR-
TUALNA POZADI-
NA DUPLAJU. ONA
DOTJERUJE PERSO-
NU U PAR POTEZA:
NJENA FIGURA PRI-
MORDIJALNE FAN-
TAZI KRALJICE DO-
BIJA OŠTRIJE LINI-
JE. ZLATNIM UKRA-
SIMA PRIDRUŽUJU
SE ČELIČNI. NJENO
KRALJEVSKO PO-
STOLJE IZRASTA U
DVOR. NALAZIM JE
KRAJ FONTANE
KAKO HRANI GO-
LUBOVE. NA RA-
MENU JOJ SJEDI
GRABLJIVICA.

- AHOJ - KAŽE I SMIJEŠI MI SE.
- Ljudi, ja mislim da smo mi malo skrenuli s teme - kaže Lara.
- Da malo!

Ismen se smješkom pridružuje općem smijehu i okreće papir na drugu stranu. Rapsod zamišljeno kima glavom.

- BOK - OTPOZDRAVLJAM GLUPAVO.
- 'Ajde za kraj nek' svatko kaže da li je SF zamro i kakvu mu budućnost vidi pa idemo negdje drugdje.
- Ja mislim da je trenutno zamro, ali da to neće dugo trajati.
- JESI LI ZA LJUBAV?

II

- Ismen?
- Ja sam svoje mišljenje rekao: ima izvrsnih djela koliko hoćeš, samo se treba potruditi pa ih potražiti.
- VIRTUALNU ILI STVARNU?
- SADA SAM POCRVENIO, ALI MOJA PERSONA NIJE. STVARNA LJUBAV JE TABU.
- Lara?
- Nisam sigurna. Ali mislim da će se na WORLDCONU vidjeti kakvo je stanje stvari.
- Rapsod?
- Sad me je Lara s WORLDCONom sjetila: Dolazi Mark s Alefa.
- VIRTUALNU. I DA SANJAMO.
- Siréne?
- Čula sam da je na Alefu uspostavljen Prvi Kontakt? Tišina. Upitni pogledi. Rapsod kima glavom.
- PRUŽA MI RUKE. JA IH PRIHVACAM. SIRÉNE ME UVODI U SVOJE SVJETOVE. ULAZIM.
- Veljko?
- Mi živimo u naučnofantastičnom svijetu - kažem. - To je sve što imam za reći.

*prva rečenica by Darko Macan
naslov i ostalo by SHORT CUT*

IMPRESSIONIZAM

PARSEK objavljuje SFera, Društvance ljubitelja znanstvene fantastike, fantaziranja, strave i užasa, te ostalih oku ugodnih i srcu milih stvari

Uredio: Vlatko Jurić-Kokić

Naslovna (kakva je da je): gorespomenuti

Zadnja strana: isti (lošiji dio) i Zoran Vlahović (bolji dio)

Dobavljači: Goran Konvični, Darko Macan, Zoran Vlahović, Christopher Barr, i meni anonimni engleski SF supatnici (što znači da sam pokupio neke tekstove, ali sve za vašu bolju obaviještenost)

Pismo čitaoca

Poštovani:

Već dugo sa čežnjom i nadanjem pratim vašu rubriku "Priče" (trebali bi već dodati ono "iz života") tražeći srodnu dušu! Braću!

Ali zahvaljuj (zasad!).

Vidite, moj je problem specifičan i, počinjem se plašiti, jedinstven. (Bar prema mom dosadašnjem iskustvu.)

Sve je počelo prije kojih tridesetak godina, dok su još zadnji tragovi ratnih i poratnih trzaja potresali jadnu nam zemlju, kad sam se, mlađi lud, predugo zadržao na berbi kukuruza ... (Dobro, nije se baš radilo o berbi, a boga mi ni o kukuruzu, dok je glavnu ulogu u mom zadržavanju odigrala izvjesna Mara i izvjesni štagalj.)

Uglavnom, mama mi je lijepo rekla da se ne smucam uokolo noću, pogotovo ne oko Psoglavčevog luga ... Znate već onu grabu u koju već kusur godina odlažu smeće podno Psoglavčeve kule (mada je i kula odavna u ruševinama).

Da se vratim na temu. (Izvinite zbog digresija, ali sigurno ćete shvatiti da Mjesec raste i ometa mi razmišljanje, znate i sami kako je ...)

Ali jesam li ja slušao? NEEEEEE!

I tako ...

Mlad-lud-mrtav. Ne baš sasvim.

Od onda su počeli moji problemi s Mjesecom - znate već, dlaka, linjanje, dlake po stanu, alergije, nokti ... O troškovima za odjeću da i ne govorim! Inflacija me je klala, ali Valentić će mi doći glave. Da stvar bude gora, nisam dobro video ni ranije (prije desetak godina sam ozbiljno porazmislio o lećama, ali svaki ozbiljniji nosilac zna da leće i dlaka ne idu zajedno).

Već vas čujem!

"Ha! Sve je to već viđeno, poznato", reći ćete.

"Nije to ništa posebno niti jedinstveno", i sudeći po dosadašnjoj rubrici koju sa toliko tihog očaja pratim, bili bi u pravu. Ali ja još nisam došao do srži mog problema! **VRAGA NIJE JEDINSTVENO!!!**

Vidite, svi vi srodnici koji to još niste sami sku'ili, naš soj se *ne hrani mesom!*

(Ni krvlju kad smo već kod toga. To su oni zubati što se smucaju po mraku i core po smrdljivim vlažnim podrumima. Čak i običnim smrtnicima, a pogotovo nama sa pojačanim njuhom, smrde po "Trulex" u

na kilometar, ne možete promašiti ...)

Ali mi ... mi se hranimo **STRAHOM**.

UŽAS žrtve je začin, **PANIKA** je desert. Čak ni posmrtna koprcanja zadnjih trzaja žrtve nisu ravni ni **TREMI**, **NERVOZI** ili bar **STREPNI** na samom početku lova, kada žrtva tek počne davno zaboravljenim čulima naslućivati naš dah za ledima.

(U vezi toga moram se ogorčeno oboriti na klevete šovinističke prirode kako napadamo samo djevojke i mlade žene. Dob zaista nema nikakve veze sa ukusom, pa čak i osamdesetogodišnji pijanac dobro posluži. Vjerujte, bar ja to dobro znam.)

Avaj, kako se tokom prošlih stoljeća, što zbog progona, što zbog slučajnih mutacija, i krv naših sivih (četveronožnih) rođaka počela kvariti, bilo je za očekivati da će se onečišćenje zalomiti i nešem soju.

Ali kud' baš meni?

Uglavnom, ako još tko od čitalaca ima barem sličan problem, molim da se javi redakciji (sa slikama, Za punog Mjeseca i Bez), da izmjenjujemo iskustva, družimo se i ... Znate već. Zajedno smo jači, a imamo i mi svoja prava.

Šifra je "Pesodlaci svih sorti, ujedinite se".

Da skratim, ja sam već **ZBILJA** gladan, stoga vi ostali ... Ako vas u noći punoga mjeseca napadne nešto nalik na križanca između Beethovena i plišanog mede, pa još sa naočalima, dajte se uplašite.

Bar malo.

Kad vas molim!

Odano vaš ...

Zoran Vlahović

knjižare antikvarijati galerije

bookstores

galleries